

zení zrušovacím nepřipustné (§ 288 čís. 3 tr. ř.), které by mohl uplatnit toliko obnovou trestního řízení.

Čís. 3150.

Telegrafy zákon ze dne 30. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.).

I když pojmu »přechovávání« (§ 3 zákona) odpovídá již skutkový stav záležející v tom, že někdo má u sebe vlastní nebo cizí zařízení radiotelefonní, aniž záleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, ani na účelu tohoto skutečného stavu, ani na době, po kterou se tak děje, nespadá sem přece každý fyzický vztah jiné osoby, nemající koncese, k takovému zařízení, pokud se děje v zastoupení, za souhlasu a za dozoru oprávněného majitele koncese a pod., a pokud při tom jest každé »obcházení zákona« podle okolností případu vyloučeno.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Zm I 181/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 8. února 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Účelem přísných podpisů zákona o telegrafech jest, jak důvodovou zprávou ústavně-právního výboru zdůrazněno, zabezpečiti náležitou kontrolu, by různé pochybné živly nemohly zneužiti radioletegrafu. Proto bylo kromě jiného zákonem nařízeno, že k přechovávání radiotelefonního zařízení jest zapotřebí zvláštního vrchnostenského povolení, a byl proto i pojmu »přechovávání« v § 3 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n., by se nemohl zákon v tomto směru snadno obcházeti, dán široký výklad, že přechováváním jest, když osoba fyzická nebo právnická má u sebe takové zařízení. Tato myšlenka přešla pak i do judikatury, jež se ustálila na názoru, že pojmu přechovávání odpovídá již skutkový stav záležející v tom, že někdo má u sebe vlastní nebo cizí zařízení radiotelefonní, aniž záleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, nebo na účelu tohoto skutečného stavu, ani na době, po kterou se tak děje. Leč přes to vše nelze přece zákon vykládati tak úzkoprse, jakoby snad majiteli koncese k přechovávání radiotelefonního zařízení bylo pod trestem zakázáno, toto zařízení vůbec pouštěti z ruky, a jakoby snad každý fyzický vztah osoby jiné, nemající koncese, k takovému zařízení, pokud se děje v zastoupení, za souhlasu a za dozoru oprávněného majitele koncese a pod., a pokud při tom jest každé »obcházení zákona« podle okolností případu vyloučeno, již opodstatnil zásah zákonem zakázaný. Stačí tu pomýšleti hlavně na případy, kde osoby následkem rodinného nebo služebního poměru majiteli koncese blízké přicházejí bezděky do

fysického vztahu k radiotelefonnímu zařízení, nebo k jeho součástkám, kterýžto stav se ovšem abstraktně může rovnati pojmu je »míti u sebe«, kde však přece nebude lze za všech okolností říci, že již naplňuje skutkové znaky zákonem zapovězeného přechovávání, pokud objektivně tu není nebezpečí obcházení zákona a obzvlášť subjektivně schází vědomí, že pachatel jest osobou přechovávající. S tohoto hlediska měl být zkoumán i souzený případ, a bylo povinností soudu, by se zabýval obzvlášť obsahem spisu Tk 65/27, který byl při hlavním přelíčení zjištěn, a podle něhož si majitel koncese František N. nechal své radiotelefonní zařízení obžalovaným jakožto svým švakrem u něho bydlícím přivést z V. do svého bydliště v R. zpět, ježto tak učiniti nemohl sám. Právem vytýká zmateční stížnost rozsudku zmatečnost s hlediska § 281 čis. 5 a 9 a) tr. ř., pokud tuto skutečnost pominul, neboť nelze vyloučiti, že by došlo k výroku sprostujícímu, kdyby soud o ní byl uvažoval s právních hledisek shora vytčených. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznati, jak se stalo.

Čís. 3151.

Domněnka, že »obvinění je křivé a že obžalovaný o tom ví« platí jen pro obor § 487 tr. zák. (§ 490 tr. zák.), který ukládá břímě důkazu pravdivosti (bezelstnosti) obvinění obžalovanému; naproti tomu při zločinu podle § 209 tr. zák. řídí se otázka důkazního břemene povšechnými pravidly trestního řádu; ony okolnosti má tu soud vyšetřovati a zjišťovati z moci úřední (§ 3 tr. ř.).

Pohrůžka k třetí osobě v nepřítomnosti toho, komu platí, jest jen nebezpečnou pohrůžkou ve smyslu § 99 tr. zák., pronesl-li ji pachatel v úmyslu, by ji posluchač nepřítomnému adresátovi vyřídil a tím ho ve strach a nepokoj uvedl, nebo je-li si pachatel aspoň vědom toho, že se ohrožený o vyhrůžce za všech okolností dozví.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Zm II.24/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 5. prosince 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti ve smyslu § 209 tr. zák., zrušil napadený rozsudek — mimo onu část, podle níž byl obžalovaný skutečně sprostěn z obžaloby pro zločin utržení na cti ve smyslu § 209 tr. zák., spáchaný křivým viněním ze zločinu podle § 85 a) tr. zák., — jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v tomto rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upřítí úspěch, pokud, dovolaávajíc se důvodu zmatečnosti čis. 9 a) § 281 tr. ř., vytýká rozsudku mylný výklad zákona co do břemene důkazního při zločinu utržení na cti